

zijn om háár, van hààr lief heur zenuwoverschansing willen verbergen voor hèm.

Want, — overspannen wàs ze. — Ze was zoo nameloos blij met haar kindje dat komen ging. Ze had het zoo héél, héél lief, nu al, — zìjn kindje, dat op hèm moest gelijken, — dat ze mèt en nàar hem opvoeden zou, — dat ze gelukkig wilde maken mèt hem! — En toch — en toch! — Midden door haar vreugde heen beklemdde haar de stervensangst. Haar keel schroefde zich toe van benauwdheid.

— O God — O God! — Als ze eens doodgaan moest daarin, — als — — Maar ze streed er tegen. Ze wilde 't niet denken. 't Was kinderachtig zich zoo zenuwachtig te maken over wat dagelijks met zooveel vrouwen geschiedde, met immers goeden afloop. — Ze was jong, sterk van gestel. En ze zorgden zoo goed voor haar, allen! — „'t Mòest goed afloopen — o 't mòest.” — En ze deed haar best heel verstandig te zijn, — te wandelen, — te eten, — alles precies te doen zooals 't haar werd voorgeschreven. — Soms ook vergat ze haar vreezen en tobben, — als ze in extase was over die mooie baby-jurkjes, — over die snoezige kinderkousjes, — die ze haar cadeau gaven, of die ze zelve werkte voor dat blanke geheimzinnige schepseltje, dat straks komen zou om dan door haar, — heel, heel voorzichtig, — gehuld te worden in die beeldige dingetjes. — Want, met een uitgelezen, verfijnden smaak zorgde zij dat alles beeldig, beeldig-mooi zou zijn. — Bovenal voor de hemdpjes had ze een passie; voor die ragfijne, komisch-kleine stukjes weefsel, waarvan je haast niet begrijpen kon dat ze heusch maar half groot genoeg waren voor zoo'n mollig lichaampje van klein-kindje. Ja de hemdpjes die maakte ze alle zelve; niemand mocht haar die cadeau geven. Ze stelde er een eer in die alle eigenhandig te naaien, met eene onophoudelijke vindingrijkheid van ze mooi en elegant weten te maken.

Maar dan weer, midden door de extase heen, kwam de ziekelijke angst. — „Als 't nu eens alles te vergeefs was haar moeite! Als nu ten slotte een andere dat mooie kindje, — háár kindje, — zou moeten kleeden in die snoezige kleertjes! Als nu straks een vreemde 't beheer zou hebben te voeren over dien stapel, met blauwe lintjes saamgebonden, hemdpjes waaraan zij zoo vol illusies had gewerkt! — — Een andere, — een vreemde, — omdat zij, de moeder, dan liggen zou, heel stil, ginds onder de kerkhofblaren?”

„God, God, wat wàs ze onverstandig! — Als ze zoo voortging zou ze 't nog aan zich zelve te wijten hebben wanneer 't wezenlijk mis met haar ging!” — En, als een kind dat bang is en zich zelve wil wijsmaken het niet te zijn, begon zij te zingen bij haar werk, — om niet meer te denken, weg te zingen dat angstig voorgevoel.

— — Eéns slechts, dicht voor het lijdensuur, had haar zelfbeheersching haar begeven in zìjn tegenwoordigheid. — Snikkend, wanhopig, was ze haar man om den hals gevallen. „O ik weet het, ik weet het,” had ze geschreid — „ik zal sterven; — ik zal het kind nooit zien.” — — En ze smoorde in tranen wat ze verder zeggen wou.

Hij hield haar vast aan zich gedrukt, verwonderd in zìjn onwetendheid van